

Viure als Pirineus, 13/03/22

Els Jocs del 2030

Vaig fer aquest article per l'Associació Ceretània de Puigcerdà, a petició de la meva amiga de Puigcerdà, Marta Medrano i Cadefau, i ara crec oportú posar-ho a la revista VIURE ALS PIRINEUS, donada l'actualitat del tema i sabent que a l'editorial del febrer ja n'heu parlat amb bon criteri.

Davant d'un gran projecte, com és el cas d'organitzar uns Jocs Olímpics d'Hivern a casa nostra, tots els aficionats a l'esport, en general, hauríem d'estar contents i il·lusionats perquè això arribés a bon port.

Ja va passar amb els Jocs de Barcelona del 92. Hi havia opinions de tota mena, a favor i en contra, però el projecte tenia cara i ulls des d'un començament, encara que fos d'una dimensió molt superior.

En aquest cas, sense disposar de la informació necessària, no poden entendre les posicions ja siguin a favor o en contra.

Aragonès vol una consulta vinculant, demanant el SI o el NO, a uns 77 municipis que apleguen unes 63.000 persones. Penso que el fet de demanar una consulta popular respon a que en Esquerra Republicana els partidaris del SI i els del NO estan dividits i d'aquesta manera el que diguin els habitants seria definitiu.

... No hi ha res seriós projectat. Comptar amb Espanya, Andorra, l'Aragó i França seria bo per relançar el Pirineu, que és una joia ecològica i paisatgística. Com diu també en Joan Ganyet, molt encertadament, cal unitat i solidaritat. També val la pena llegir el que l'Amadeu Gallart ha publicat a *Facebook*, on fa referència a les mancances i, a més, fent propostes interessants

Jo he escoltat el que diuen alguns alcaldes. El de Berga o el de Ripoll no poden acceptar que amb ells no s'hagi comptat, ni informat de res i ni tant sols puguin votar. El de la Seu no tenia encara presa cap decisió pel fet de tenir divisió en el consistori. A Viella estan a favor del SI. Etc. En tots els casos es reconeix que no hi ha informació. Si realment tinguessin un projecte l'haurien d'explicar.

És per aquesta manca de projecte que les veus que s'estan alçant es manifesten en contra.

Dir que les inversions milionàries faran millorar l'oferta educativa, els serveis sanitaris, els transports o les comunicacions, està molt bé, però a mi hem

recorda a “Bienvenido mister Marshal”; els americans van arribar però van passar de llarg.

Que més de 150 científics de 14 centres d'investigació de Catalunya i França presentin un “Manifest” de rebuig d'aquests Jocs, a mi em resulta molt significatiu i ho considero d'una enorme importància. Els firmants (ecòlegs, biòlegs, antropòlegs, economistes, geòlegs, geògrafs, arqueòlegs o historiadors, rebutgen la proposta pels efectes que tindrien sobre l'entorn, neguen la afirmació de la Generalitat de que respectarien la “sostenibilitat”. Sostenen que la proposta es basa en un model de desenvolupament que beneficia al turisme de masses, model incompatible amb la crisi climàtica futura i els reptes ambientals als que ha de fer front el Pirineu.

Tampoc són per menystenir les opinions de molta gent que s'està manifestant contra els Jocs, com és el cas d'esportistes reconeguts coneixedors de la muntanya, com el Kilian Jornet o l'Araceli Segarra. La Plataforma que constitueixen moltes personalitats del Pirineu anomenada “StopJJOO” va comentar el darrer mes que no se'ls ha explicat cap projecte per els Jocs.

Diu Joan Ganyet, molts anys alcalde de la Seu i al Parlament de Catalunya i principal promotor de l'experiència Olímpica del 92 amb la construcció del Canal Olímpic d'Aigües Braves de la Seu, que s'ha de mirar cap el futur i no ho estan fent. El Parc del Segre és ara un orgull, amb uns equipaments públics convertits en un actiu econòmic i social per la ciutat i que, el que és molt important, que continua l'activitat per la qual va ser construït, el piragüisme d'aigües braves (s'han fet 12 Copes del Món, 3 Campionats Mundials...).

Boí Tahüll campionats europeus

Ara s'adonen que Sarajevo (ciutat agermanada amb Barcelona) té instal·lacions abandonades, des del Jocs del 1984 per fer esports de gel. Grans instal·lacions que no caldria fer aquí i que després no tindrien utilitat, donat que aquí no es practica bobsleigh ni es fan salts d'esquí. La possibilitat de col·laboració sorgeix d'una reunió recent a Pequín de representants espanyols amb els de Bosnia i Herzegovina.

També de fa pocs dies, de la reunió d'Aragonès amb el President andorrà Xavier Espot, surt la possibilitat de col·laboració amb Andorra. Aragonès, que no comptava amb Andorra, ara ja diu que no es pot obviar que el país veí te el domini esquiable més gran del sud d'Europa i diu que obrirà a Andorra una delegació permanent de la Generalitat. Andorra ja té molta experiència en organització de proves de esquí de la Copa del Mon a més d'una respectable capacitat hotelera.

També de la reunió va sorgir l'idea de que potser també s'hauria de parlar amb Albertville, ciutat francesa del sud, que ja va organitzar els Jocs Olímpics d'Hivern del 92.

La falta d'acord amb l'Aragó també és un altre despropòsit.

La ciutat de Jaca ha presentat varies vegades la seva candidatura per ser la seu d'uns Jocs d'Hivern. L'any 1998 va perdre per solament 2 vots amb Nagano, el 2002 no va passar el primer tall i el 2010 va ser cinquena. Ja tenen equips d'hoquei gel, bones pistes per l'esquí de fons i bona capacitat hotelera.

Com vegeu no hi ha res seriós projectat.

Comptar amb Espanya, Andorra, l'Aragó i França seria bo per rel·lançar el Pirineu, que és una joia ecològica i paisatgística.

Com diu també en Joan Ganyet, molt encertadament, cal unitat i solidaritat. També val la pena llegir el que l'Amadeu Gallart ha publicat a *Facebook*, on fa referència a les mancances i, a més, fent propostes interessants.

Jo sempre parlo de prioritats. I s'han de mirar al curt i al llarg termini. Us posaré dos exemples. El primer l'aeroport de la Seu que a llarg termini és segur que formarà part de la nostra vida i molts no recordaran el despropòsit que ha estat fins ara. S'ha inaugurat varies vegades però encara no és pràcticament operatiu. Treballar perquè sigui port franc per l'entrada de mercaderies a Andorra el faria definitiu. El segon exemple és el de l'INEFC que s'ha inaugurat sense cap seu ni infraestructures adients per la formació. La realitat és que ara a Catalunya no calen tants titulats de Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport (CAFE). Si són necessaris al Pirineu estudis de formació en esports de muntanya (piragüisme, escalada, ciclocròs, esquí de fons i de muntanya, etc.), però no calia aquest INEFC i sí calia algun centre d'estudis, ja foren cicles formatius o màsters, fins i tot de projecció internacional. El INEFC de Lleida, del qual el de la Seu és filial, té mancances de materials i serveis importants però desvien diners per inaugurar un altre.

Us poso aquests dos exemples propers (Aeroport i estudis de CAFE) per valorar actuacions que no eren prioritàries si no es feien bé.

El Museu Collet de l'Esport de Barcelona, on es feien actes de lliuraments de premis esportius, conferències, etc. i on Jo vaig tenir la sort de presentar el meu darrer llibre sobre esport, està dedicat amb exclusivitat, des de fa anys, a reunions i actes propagandístics per aquests Jocs del 2030.

Com digueu al vostre article editorial, el Pirineu té mancances estructurals de primer ordre que cal resoldre, tant si hi ha Jocs Olímpics com si no n'hi ha.

Qui es pot creure que es diversificarà l'activitat econòmica, que s'evitarà la fugida del talent jove, que millorarà el despoblament i rejoyenirà la població? On són els informes sobre el canvi climàtic i la sostenibilitat ambiental que si coneix la comunitat científica en el seu conjunt?

És molt cert que no es pot desaprofitar alegrement la proposta però no al preu que sigui. Com molt bé digueu a l'editorial del febrer, cal proposar la cohesió territorial, la sostenibilitat mediambiental i la voluntat ciutadana. Però aquí comencem pel tercer punt, un referèndum parcial i sense explicar els dos punts anteriors.

Als Jocs del 2030 al Pirineu no hi ha un no rotund, però si hi ha un no a la nefasta gestió de la Generalitat per la falta de projecte i de informació.

Així no anem bé.

Manolo Suárez. Biòleg i esportista en actiu. La Seu d'Urgell, març del 2022